

Phần Mười Hai ĐẠI BẢO TÀNG

Hồi thứ Bốn Mười Bảy

Xác Ngô Khảm Đi Đâu Mất Biến

Vạn Khuê khẽ hỏi:

– Gia gia! Con dâu phụ này đã biết gia gia... giết phụ thân thị lại biết cả Ngô Khảm chết rồi, vậy không thể để thị sống được, chúng ta xử trí thị bằng cách nào?

Vạn Chấn Sơn trầm ngâm hỏi lại:

– Hai người vừa đi bên ngoài tường người có nhận rõ được là Bốc Viên và Thẩm Thành không?

Vạn Khuê đáp:

– Chính hai gã đó, không thể lầm được, e rằng điều bí mật đã bị tiết lộ, chúng cũng biết “Giang Lăng Thành Nam”.

Vạn Chấn Sơn nói:

– Vụ này không thể chậm trễ được, phải cấp tốc hạ thủ ngay đi, đối với con dâu phụ này mình cũng xử trí như đối phó với phụ thân thị ngày trước.

Thích Phương bị hai người cột chặt, nàng đã khám phá những hành động dã man bí mật của họ, biết rằng nhất quyết họ không để sống, cần giết đi để bịt miệng, chưa nói đến chuyện họ nghi ngờ nàng có ngoại tình với Ngô Khảm.

Bây giờ nàng nghe Vạn Chấn Sơn bảo sẽ xử trí với mình cũng như đối phó với phụ thân ngày trước, nàng không kể đến sống chết, nhưng lo cho con gái, nàng ngập ngừng năn nỉ Vạn Khuê:

– Vạn... Vạn lang! Tiệp thiếp cùng Vạn lang đã có một hồi làm chồng vợ, Vạn lang giết tiệp thiếp cũng không sao, nhưng sau khi tiệp thiếp chết rồi, Vạn lang nên chiếu cố cho Không Tâm Thái.

Vạn Khuê không biết đáp thế nào chỉ ậm ừ cho xuôi chuyện.

Vạn Chấn Sơn nói ngay:

– Nhỏ cỏ phải trừ rễ, nó cũng là mầm họa, lưu lại thế nào được? Con nhỏ này rất tinh quái, mọi việc bữa nay đã lọt vào mắt nò làm sao giữ nó khỏi tiết lộ ra ngoài?

Vạn Khuê lẩm nhẩm gật đầu.

Thực tình gã rất thương đứa nhỏ, nhưng phụ thân nói vậy là phải, để mầm họa lại là ngày sau phải chịu vạ lớn.

Thích Phương hai hàng nước mắt đầm đìa, nghẹn ngào nói:

– Các người... thật là lòng lang dạ thú, cả một đứa nhỏ... mà cũng sát hại không chịu buông tha ư?

Vạn Chấn Sơn bảo con:

– Nhét dẻ vào miệng thị, đừng để thị la rùm cho thiên hạ biết hết.

Thích Phương nghĩ tới chẳng còn cách nào bảo toàn sanh mạng cho con gái, đột nhiên nàng gầm lên thật lớn:

– Cứu mạng! Cứu mạng!

Giữa lúc đêm khuya thanh vắng, tiếng kêu cứu như xé bầu không khí vọng đi rất xa.

Vạn Khuê vội nhảy xổ lại đè lên mình nàng, giơ tay ra bịt miệng nàng lại.

Thích Phương lại hét lên:

– Cứu mạng! Cứu mạng!

Nhưng miệng nàng bị bàn tay Vạn Khuê bịt lại, thanh âm chỉ còn ú ớ trong cổ họng.

Vạn Chấn Sơn xé mảnh áo trường bào đưa cho gã.

Vạn Khuê liền vo lại nhét vào miệng Thích Phương.

Vạn Chấn Sơn lại nói:

– Đem thị chôn chung một chỗ với lão tặc Thích Trường Phát, cha con cùng huyết là hay lắm rồi!

Vạn Khuê gật đầu ôm vợ lên rào bước xuống lầu.

Vạn Chấn Sơn bỗng Không Tâm Thái, bốn người tiến vào thư phòng.

Thích Phương đảo mắt nhìn quanh bốn mặt đều thấy tường vách trắng xóa, tự hỏi:

– Chẳng lẽ gia gia bị tên lão tặc này chôn ở phía trong bức tường trắng?

Bỗng nghe Vạn Chấn Sơn nói:

– Ta lại tháo tường, người đi lôi Ngô Khảm ra đây, phải coi chừng đừng để ai phát giác.

Vạn Khuê dạ một tiếng rồi chạy đến phòng ngủ Vạn Chấn Sơn.

Vạn Chấn Sơn kéo ngăn bàn lấy những đồ dùng, nào búa, nào đục, nào dao xây chẳng thiếu thứ gì, lão đặt đồ dùng xuống bên tường, nhìn kỹ một lúc rồi đưa hai tay sờ vào bức tường nắn mấy cái.

Lão quay lại ngó Thích Phương vẻ mặt ra chiều đắc ý khiến nàng không khỏi run lên.

Vạn Chấn Sơn cầm đục sắt, búa sắt, nhìn kỹ bộ vị bức tường, thò lưỡi đục vào khe hai hòn gạch, đục xung quanh một viên lắc mấy cái rồi lấy ra, thủ pháp rất thuần thực.

Lão tháo một viên gạch rồi, thò mũi đánh hơi để ngửi xem thi thể hôi thối của Thích Trường Phát còn ở trong đó không?

Thích Phương thấy thủ pháp khoét tường của Vạn Chấn Sơn liền nghĩ tới lúc trước lão bị Ly Hồn Chứng phát tác, trở dậy làm động tác khoét tường, đẩy xác chết vào rồi xây lại, bất giác nàng ớn da gà.

Khi thấy lão thò mũi đánh mùi tử thi của phụ thân ở phía trong bức tường, nàng vừa thương tâm, vừa sợ hãi lại vừa phẫn nộ, lớn tiếng thóa mạ:

– Quân chó đẻ! Người thật là một tên lão tặc dã man, vô sỉ!

Nhưng miệng nàng bị nhét dẻ, thanh âm ú ớ trong bụng không phát ra được.

Vạn Chấn Sơn đang đưa tay tháo viên gạch thứ hai thì đột nhiên nghe tiếng bước chân vang lên.

Vạn Khuê hồi hải chạy vào, chân bước lảo đảo miệng hô:

– Gia gia! Nguy rồi! Ngô Khảm... Ngô Khảm...

Người đã đụng vào bàn, mấy tiếng loảng xoảng vang lên, cây đèn dầu rớt xuống đất vỡ tan tành, trong phòng tối sầm lại, chỉ còn ánh trăng thấm đậm lọt qua làn giấy che cửa thấu vào một chút.

Vạn Chấn Sơn hỏi giật giọng:

– Ngô Khảm làm sao mà người hoảng hốt như vậy? Hãy trầm tĩnh nói lại cho ta nghe.

Vạn Khuê đáp:

– Không thấy xác Ngô Khảm đâu cả.

Vạn Chấn Sơn thóa mạ:

– Thúi lắm! Sao lại không thấy?

Nhưng thanh âm lão cũng run lên, hiển nhiên trong thâm tâm đầy vẻ khiếp sợ, viên gạch tháo ra rồi đang cầm trong tay bất giác để rớt xuống đất.

Vạn Khuê nói:

– Hải nhi thò tay vào gầm giường gia gia mò mãi chẳng thấy đâu, sau thắp đèn lên soi, quả nhiên thi thể Ngô Khảm mất biến đâu rồi, hải nhi tìm kiếm phía sau rèm, su tử, khắp nơi cũng không thấy đâu.

Vạn Chấn Sơn trầm ngâm nói:

– Thế này thì kỳ diệu...! Chắc gã Bốc Viên, Thẩm Thành muốn giở trò quỷ

gì đây.

Vạn Khuê ấp úng hỏi:

– Gia gia! Hay là... hay là... Ngô Khảm chưa chết, hẳn ngừng thở một lúc rồi sau sống lại?

Vạn Chấn Sơn thóa mạ:

– Thúi lắm! Lão gia mang ngoại hiệu là Ngũ Vân Thủ, công phu bàn tay há phải tầm thường, có lý nào không bóp chết nổi một tên đồ đệ?

Vạn Khuê đáp:

– Dạ! Theo lẽ ra thì Ngô Khảm bị gia gia bóp chết rồi, nhưng... nhưng không hiểu tại sao chẳng thấy xác gã đâu? Hay là... hay là...

Vạn Chấn Sơn hỏi:

– Hay là làm sao?

Vạn Khuê đáp:

– Hay là trên đời quả có chuyện quỷ nhập tràng? Oan hồn của gã chưa tiêu tan...

Vạn Chấn Sơn tức mình gất lên:

– Đừng nghĩ vớ nghĩ vẩn nữa, chúng ta hãy xử trí ngay con dâm phụ và con tiểu quỷ kia đã rồi sẽ đi tìm xác Ngô Khảm, tình trạng này mà đổ bể ra thì cha con mình chẳng còn đất dung thân ở thành Kinh Châu nữa.

Dứt lời lão tiếp túc tháo từng phiến gạch trên tường xuống.

Trong lúc ngủ mơ lão đã hành động tháo tường xây tường quen rồi, thủ pháp rất thuần thục, hiện giờ chẳng có đèn đóm gì mà động tác của lão vẫn mau lẹ như thường.

Vạn Khuê dạ một tiếng, rút đao cầm tay tiến lại bên Thích Phương, cất tiếng run run nói:

– Phương muội! Ta đối với nàng có điều không phải, sau khi nàng chết đi đừng oán ta nhé!

Thích Phương không nói được, ráng nghiêng mình chồm lên, đưa đầu vai hích mạnh vào người gã.

Cha con họ Vạn đã giết nàng thì thôi lại không tha cả Không Tâm Thái, thật là chó má, đã man đến cùng cực! Thích Phương căm hận nên lúc lâm tử hãy còn đánh gã một đòn.

Vạn Khuê bị nàng huých mạnh, người gã lão đảo lùi lại hai bước.

Gã dơ đao lên quát mắng:

– Con dâm phụ kia! Người chết đến gáy rồi mà còn nổi hung.

Giữa lúc ấy bỗng nghe mấy tiếng lách cách vang lên, cửa thư phòng từ từ mở ra.

Vạn Khuê giật mình kinh hãi, vội quay đầu nhìn lại.

Dưới ánh trăng thảm đạm gã thấy cửa phòng mở mà không có người tiến vào.

Vạn Chấn Sơn quát hỏi:

– Ai?

Cửa phòng lại bật lên mấy tiếng lách cách mà vẫn không thấy ai đáp lại.

Dưới ánh sáng lờ mờ bỗng có một bóng người sừng sững nổi lên di chuyển gần lại, bóng người nhảy thếch từng bước một, tựa hồ đầu gối cứng đờ không co lại được.

Vạn Chấn Sơn và Vạn Khuê khiếp sợ không bút nào tả xiết, bất giác lùi lại hai bước.

Bóng người kia nhảy gần tới nơi, ánh trăng soi rõ mặt.

Vạn Chấn Sơn và Vạn Khuê bật tiếng la thất thanh:

– Trời ơi!

Người này hai mắt mở thật lớn, đầu lưỡi thò ra ngoài, mũi miệng đều chảy máu, chính là Ngô Khảm mà Vạn Chấn Sơn đã bóp chết.

Thích Phương thấy tình trạng khủng khiếp này cũng bỏ vía, tưởng chừng trái tim ngừng đập.

Ngô Khảm đứng sững giữa thư phòng, hai tay từ từ đưa ra trở về phía Vạn Chấn Sơn.

Vạn Chấn Sơn quát lên:

– Tên tiểu tặc Ngô Khảm kia! Chẳng lẽ lão gia còn sợ quỷ nhập tràng?

Lão rút đao nhằm đầu Ngô Khảm chém tới, nhưng thanh đao còn cách đầu gã chừng nửa tấc, đột nhiên lão cảm thấy cổ tay tê chồn, thanh đơn đao cầm không chặt tuột tay rớt xuống đất đánh keng một tiếng.

Tiếp theo sau lưng lão cũng tê chồn, rồi toàn thân không nhúc nhích được nữa.

Vạn Khuê sợ quá đứng thộn mặt ra, gã thấy quỷ nhập tràng của Ngô Khảm quanh lại phía sau phụ thân rồi lại từ từ đưa hai tay về phía gã như để chụp lấy mình, gã muốn la lên:

– Ngô sư đệ! Ngô sư đệ! Tha cho tiểu huynh!

Nhưng tựa hồ cổ họng bị nút chặt không so thốt nên lời được.

Gã lùi lại hai bước, chân nhũn ra, té nhào xuống đất.

Vạn Khuê lại thấy Ngô Khảm hạ tay mặt thấp xuống sờ lên mặt gã, bàn tay Ngô Khảm giá lạnh làm cho gã hồn bay phách tán, xuýt nữa ngất đi.

Đột nhiên người Ngô Khảm xô về phía trước nằm phục lên mình Vạn Khuê rồi không nhúc nhích nữa.

Phía sau Ngô Khảm một người đứng sững.

Người này bỗng lộ nụ cười đắc ý rồi cất bước đến bên Thích Phương, móc giẻ trong mồm nàng ra, hai tay y rút mấy cái, bao nhiêu dây cột chân tay nàng đều bị đứt hết.

Người đó lại đá vào lưng Vạn Khuê một cái thật mạnh khiến toàn thân gã nhún ra.

Thích Phương bỗng Không Tâm Thái dậy, cất tiếng run run hỏi:

– Ân công là ai mà đến đây cứu mạng cho tiểu nữ?

Người kia giơ tay ra, dưới ánh trăng nàng trông thấy rõ mỗi bàn tay y đều cầm một mảnh giấy cắt hình con bướm mà chính là những hình kẹp trong cuốn Đường Thi vừa mới bay xuống lầu y đã lượm được.

Thích Phương ngó đến bàn tay phải đối phương thấy cả năm ngón đều bị chặt đứt, nàng động tâm bật tiếng la thất thanh:

– Địch sư ca!

Người đó chính là Địch Vân, chàng nghe tiếng hô “Địch sư ca” ngực nóng lên, không nhịn được, hai hàng nước mắt trào ra, chàng cất tiếng gọi:

– Phương muội! Lòng trời còn tựa khiến Phương muội... cùng ta bữa nay lại được gặp nhau.

Lúc này Thích Phương khác nào còn thuyền nhỏ lênh đênh trên mặt biển giữa cơn cuồng phong bạo vũ đột nhiên được đậu vào bến, gió lặng song yên.

Nàng nhẩy xô vào lòng Địch Vân gọi rối rít:

– Sư ca! Sư ca! Đây là... Là mộng ảo hay là sự thực?

Địch Vân đáp:

– Không phải mộng ảo đâu, Phương muội! Hai bữa nay đêm nào ta cũng đến đây giám thị, những hành vi độc ác của cha con họ Vạn đều lọt vào mắt ta, thi thể của Ngô Khảm, hà hà... ta đã đưa ra để hăm bọn họ.

Thích Phương la gọi:

– Gia gia! Gia gia!

Nàng đặt Không Tâm Thái xuống, chạy tới trước lỗ hổng, thò tay vào sờ chẳng thấy gì hết.

Địch Vân cũng băn khoăn về nỗi sinh tử yên nguy của sư phụ, chàng bật lửa lên soi vào lỗ hổng thì trong khe tường toàn là gạch đá vôi vữa, chẳng thấy thi thể

Thích Trường Phát đầu.

Chàng nói:

– Trong này không có rồi, chẳng có một vật gì hết.

Thích Phương cầm lấy cây đèn ở đầu giường Vạn Chấn Sơn châm vào môi lửa trong tay Dịch Vân, nàng cầm cây đèn nển soi xét kỹ lại chỗ giáp tường chẳng thấy thi thể phụ thân đâu, mà chẳng có xác chết một người nào khác. Nàng vừa kinh ngạc vừa mừng thầm vì trong lòng còn một tia hy vọng là Thích Trường Phát chưa chết.

Nàng tự nhủ:

– Hoặc giả gia gia ta không bị họ sát hại.

Nàng quay lại hỏi Vạn Khuê:

– Tam... Tam ca! Tình thực gia phụ ra làm sao?

Vạn Khuê và Vạn Chấn Sơn không hiểu nàng đã phát giác ra trong khe tường không có thi thể phụ thân, lại cho là nàng ngó thấy xác chết rồi tính bài động thủ rửa hận.

Vạn Chấn Sơn ngang nhiên đáp:

– Bậc đại trượng phu mình làm mình chịu, Thích Trường Phát bị ta hạ sát rồi, người muốn trả thù thì cứ ra đây đòi nợ máu.

Thích Phương hỏi:

– Gia phụ bị lão giết rồi ư? Vậy... thi thể lão gia đâu?

Vạn Chấn Sơn hỏi lại:

– Sao? Chẳng lẽ người không trông thấy xác chết ở trong khe tường này ư?

Thích Phương đáp:

– Trong này có xác chết nào đâu?

Vạn Chấn Sơn và Vạn Khuê ngơ ngác nhìn nhau, sắc mặt lợt lạt lại, tuy hai người bị lộ vẻ kinh hãi nhưng không tin.

Dịch Vân kéo Vạn Chấn Sơn dậy để lão thò đầu qua lỗ hổng tường nhìn vào.

Vạn Chấn Sơn cất tiếng run run hỏi:

– Chẳng lẽ trên đời... quả có chuyện quỷ nhập tràng thật sự ư? Hiển nhiên... hiển nhiên...

Lão nói hai tiếng “Hiển nhiên” rồi dừng lại.

Sau lão đổi giọng:

– Hảo tức phụ! Ta... ta gạt người mà thôi, sư huynh sư đệ chúng ta tuy có chuyện bất hòa, nhưng không đến nỗi hạ độc thủ giết người, sao người lại tin là chuyện thật. Ha ha! ha ha!...

Vạn Chấn Sơn ngày thường nói dối rất có bản lĩnh, nhưng hiện giờ lão đang hoảng hồn, lão há miệng líu lưỡi phải miễn cưỡng mới thốt ra lời, nên chẳng có ai tin.

Giả tử lão nói một cách trơn tru, hoặc giả Thích Phương cùng Dịch Vân vạn nhất còn một tia hy vọng, nhưng lão nói điều này khiến hai người càng chắc chắn là lão đã gia hại Thích Trường Phát.

Dịch Vân đưa tay ra vịn vào vai Vạn Chấn Sơn hỏi:

– Vạn sư bá! Sư bá làm cho tiểu diệt cực khổ vô cùng, nhưng những cái đó chẳng nói làm gì nữa, tiểu diệt chỉ hỏi sư bá một câu: Sự thực sư bá có sát hại gia sư hay không?

Chàng vừa nói vừa vận nội công về Thần Chiến Kinh trút vào mình Vạn Chấn Sơn không ngớt.

Chỉ trong khoảnh khắc, toàn thân Vạn Chấn Sơn phát nóng tựa hồ té xuống lò lửa lớn, lão tưởng chừng huyết dịch trong mình sôi lên sùng sục, cực kỳ khó chịu.

Lão nghĩ tới thi thể Thích Trường Phát không thấy đâu trong lòng vừa nghi ngờ vừa khiếp sợ đã mất hết ý niệm kháng cự, lão đành đáp:

– Phải rồi!... Thích Trường Phát bị ta giết chết.

Dịch Vân hỏi:

– Thi thể gia sư đâu rồi? Sư bá đem dấu ở địa phương nào?

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Sự thực ta bỏ ý vào trong khe tường rồi xây kín đi, hay là thi thể... biến mất rồi chẳng?

Dịch Vân hầm hầm nhìn lão, chàng nhớ tới mấy năm trời mình phải chịu đựng bao nhiêu nỗi đau khổ nhục nhằn, do cha con lão gây ra, bây giờ chính miệng lão thừa nhận đã hạ sát sư phụ chàng, trách nào lửa giận không công vào trái tim?

Nếu không gặp lúc chàng trùng hội Thích Phương, trong lòng có phần vui vẻ giảm bớt nỗi bi thương thì chàng đã phóng chưởng đánh chết lão rồi.

Dịch Vân nghiêng răng nhắc nhở người Vạn Chấn Sơn lên liệng qua lỗ hổng tường đánh “Bình” một cái.

Người lão cao lớn mà lỗ hông lại nhỏ, lão đụng vào tường rớt thêm mấy viên gạch mới lọt qua được.

Thích Phương khẽ la một tiếng:

– Úi chao!

Dịch Vân lại nhắc nhở người Vạn Khuê lên liệng qua lỗ hổng tường, chàng vừa liệng vừa nói:

– Ác giả ác báo, cha con y hạ độc thủ giết hại sư phụ, chúng ta đối phó với họ như vậy cũng chưa xứng đáng.

Chàng lượm những viên gạch dưới đất xây lên để lấp lỗ hổng.

Chỉ trong khoảnh khắc, bức tường kín lại như cũ.

Thích Phương cất tiếng run run nói:

– Sư... sư ca! Thế là sư ca đã trả được mối đại thù cho gia gia, nếu sư ca không đến...

Nàng đang nói dở câu, chợt nhìn thấy xác Ngô Khảm liền trở tay vào hỏi:

– Sư ca! Còn xác chết này, làm thế nào bây giờ?

Địch Vân đáp:

– Chúng ta đi thôi, bất tất phải để ý những chuyện ở đây nữa, cứ để mặc kệ họ.

Thích Phương ngập ngừng hỏi:

– Hai người đó chưa chết mà liệng vào khe tường, nếu có người đến cứu thì sao?

Địch Vân đáp:

– Người ngoài ai mà biết trong khe tường có người? Chúng ta đem xác Ngô Khảm bỏ ra ngoài thì không ai vào tra xét trong này nữa. Hai người đó nằm trong khe tường có sống cũng chẳng được bao lâu.

Dứt lời chàng cấp thi thể Ngô Khảm ra khỏi thư phòng, đồng thời vẫy tay gọi Thích Phương:

– Đi thôi!

Hai người nhảy ra khỏi bức tường vây ở Vạn gia, Địch Vân liệng thi thể Ngô Khảm xuống hỏi:

– Sư muội! Bây giờ chúng ta đi đâu?

Thích Phương hỏi lại:

– Sư ca tưởng gia gia bị bọn họ sát hại thật rồi ư?

Địch Vân ngập ngừng đáp:

– Dĩ nhiên chúng ta hy vọng sư phụ vẫn còn khỏe mạnh ở trên thế gian, nhưng... nhưng theo lời Vạn Chấn Sơn thì e rằng... sư phụ đã ngộ nạn rồi. Chúng ta dĩ nhiên phải điều tra cho ra gốc ngọn.

Thích Phương nói:

– Tiểu muội về lấy cái này một chút, sư ca qua nhà từ đường bên kia chờ một chút.

Địch Vân hỏi:

– Tiểu huynh đi với Phương muội càng tốt chứ sao?

Thích Phương đáp:

– Không, không được, nếu có người ngó thấy là không tiện đâu.

Địch Vân nói:

– Ta cần đi với Phương muội, vì trong Vạn gia còn mấy tên đệ tử khác mà chúng toàn là phường tệ hại, chẳng một ai tử tế...

Thích Phương đáp:

– Không cần đâu, sư ca bỗng Không Tâm Thái qua bên đó chờ tiểu muội.

Không Tâm Thái vừa trải qua một phen cực kỳ khủng khiếp, nó sợ quá không chống nổi, nằm gọn trong tay má má ngủ say rồi.

Trước nay Địch Vân đã quen nghe lời Thích Phương, nàng bảo sao chàng làm theo như vậy, bây giờ lại thấy vẻ mặt nàng kiên quyết chàng không dám trái ý, đành bỗng lấy đứa nhỏ.

Chàng nhìn Thích Phương vọt qua tường vây tiến vào Vạn gia rồi đi về phía từ đường, đẩy cửa chuồn vào.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Địch Vân thủy chung không thấy Thích Phương trở ra, chàng nóng nảy vô cùng, muốn vào Vạn gia để tiếp ứng cho nàng, nhưng lại sợ làm nàng khó chịu, chàng đành bỗng Không Tâm Thái bước lui bước tới trong dãy hành lang.

Chàng nghĩ tới cuối cùng mình lại được cùng sư muội đoàn tụ, nỗi vui mừng không bút nào tả xiết, nhưng trong nội tâm chàng lúc này ngấm ngấm cảm thấy khiếp sợ, chưa hiểu sư muội có ưng chịu để mình vĩnh viễn bầu bạn với nàng không?

Bất giác chàng khẩn thắm:

– Xin hoàng thiên bảo hộ, tiểu tử chịu đau khổ nhiều rồi, mong từ nay được đi kèm luôn bên cạnh để bảo vệ và chiếu cố cho nàng, tiểu tử không dám hy vọng làm trượng phu của nàng mà chỉ cầu hàng ngày thấy mặt nàng. Hàng ngày được nàng gọi một tiếng “Sư ca” Trời ơi! Kiếp này tiểu tử không dám cầu gì hơn nữa.

o O o